

Po drugie skarżący utrzymuje, że Rada nie przedstawiła indywidualnego i szczegółowego uzasadnienia zaskarżonych aktów z naruszeniem art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007.

Po trzecie, skarżący utrzymuje, że pozwana dopuściła się błędu w wykładni art. 7 ust. 2 lit. a), b) i c) rozporządzenia nr 423/2007, ponieważ zdaniem skarżącego, Rada nie wyjaśniła w jaki sposób zwykła działalność bankowa skarżącego dowodzi jego zaangażowania czy bezpośredniego wkładu w działania Iranu wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych.

Ponadto skarżący kwestionuje zgodność z prawem wyroku Sądu z dnia 14 października 2009 r. ⁽⁴⁾, zaskarżonego przez niego do Trybunału Sprawiedliwości ⁽⁵⁾, na podstawie którego Sąd oddalił jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r. ⁽⁶⁾. W tym kontekście skarżący twierdzi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa twierdząc, że rozporządzenie nr 423/2007 i decyzja 2008/475/WE zostały przyjęte zgodnie z prawem w drodze kwalifikowanej większości a nie jednomyślności członków. Zdaniem skarżącego, skoro rozporządzenie nr 423/2007 stanowi podstawę prawną do wydania rozporządzenia i decyzji zaskarżonych w niniejszej sprawie, powyższe rozumowanie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Tym samym skarżący twierdzi, że Rada naruszyła istotny wymóg proceduralny nałożony na podstawie traktatu normami prawnymi dotyczącymi jego wdrażania i art. 7 ust. 2 wspólnego stanowiska 2007/140/WPZiB ⁽⁷⁾.

Ponadto skarżący kwestionuje wyrok Sądu w zakresie, w jakim Sąd uznał, że uznanie Rady w oparciu o art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 jest autonomiczne i w ten sposób podważał istotność decyzji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych w tym zakresie, z naruszeniem zasady proporcjonalności i prawa własności. Skarżący utrzymuje, że to samo rozumowanie stosuje się do rozporządzenia i decyzji zaskarżonych w niniejszej sprawie, ponieważ Rada nie uwzględniła decyzji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, a tym samym naruszyła zasadę proporcjonalności i prawo własności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 303, s. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2007 L 103, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁴⁾ Wyrok w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, dotychczas niepublikowany w Zbiorze

⁽⁵⁾ Sprawa C-548/09 P Bank Melli Iran przeciwko Radzie

⁽⁶⁾ Dz.U. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁷⁾ Wspólne stanowisko Rady 2007/140/WPZiB z dnia 27 lutego 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2007 L 61, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2010 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/10)

(2010/C 100/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Niemcy) (przedstawiciel: H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dniach 9 października 2009 r. oraz z dnia 1 grudnia 2009 r. w zakresie, w jakim odmawiają udostępnienia skarżącej nieuwjawnionych dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące stowarzyszenie kwestionuje decyzję Komisji z dnia 9 października 2005 r., na mocy której częściowo oddalono złożony przez nie wniosek o udostępnienie dokumentów niejawnych zawartych w aktach dotyczących umowy nr LIEN 97-2011, a także kwestionuje pismo Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r. informujące skarżące stowarzyszenie, iż w przepisany terminie nie było możliwe wydanie decyzji w przedmiocie drugiego wniosku skarżącego stowarzyszenia o udostępnienie akt dotyczących umowy nr LIEN 97-2011.

Na poparcie swej skargi skarżące stowarzyszenie w istocie podnosi, że Komisja nie miała prawa odmówić udostępnienia mu żądanych przez nie dokumentów z uwagi na wyjątki określone w art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾. Skarżące stowarzyszenie podnosi ponadto, że za ujawnieniem dotychczas nieudostępnionych dokumentów przemawia nadrzędny interes publiczny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).